8 Ek hjir fersombere de geast whet. Unleich waer, de soldaeten mei har ’n trieste grouwe pakken oan, fen griis griene dikke stof en mei op else knoop een liuw. Dat de boel dêr dochs nog wer hwet opfleure. Lokkich wierne hja wer sa fier, dat hja wierne no op ’t Fean. “Se er d’r weze”, seine hja tsjin elkoar. Siete wie d’r ek nog efkes to sjen. Hy moast troch, nei Ljouwert ta. Den, hie ’r de tsjinst der wer op sitten. Kimme en Siete wuifden him nei. En dêr? Ja hjer! Stasjon Fean. Dêr, wie Sake fen Metten Alberts. Hij wier bliid. Hy hie ’t hynder oan, ’n beam fêst set en wie ’t perron op roun. “Hja kinne my hjir wol” ser er. Bliid rounen hja ’t perron del en nei de útgong. Elts in koffer en ’n tas. Mem hie de lytse bern beet. En dêr gie ’t hinne. De gouds stie der’s nog! Hy hie dizze reis al sa faak ris roun. Miskien, koe ’r de minsken mei dy twa lytsen nog wol. Alteast, dat tocht Sake wol. Het spul waard to plak set en dien en de reis bigoun. Nei pake, gie ’t. Hja seachen de wetterstrielen by de glêskes fan ’e glêzen wein del spielen en hoppe roun mar. ’t Wie in boie en de reinstrielen rounen ek ’t hynder bij lea del die ’t unferpoast trochdraafde… Hy hie ’t wol yn ’e gaten dat hja bin fen ’e reis yn sicht wie. Den, einliks wierne hja thús! Yn Mounderdorp, by pake. Syn frou wie wei en muoike naam har plak no yn. Hja wier al krek sa wis mei de beide lytse minskejes, as doe har mem. Hja joech harren gau hwet waarms to drinken en efkes lekker leine de beide lytsen yn harren waarme nusjes to sliepen. Sake wie middels nei hûs ta gien. Setste het reeuw ymn é skuorre en Lisebeth kaam op stal. Dy ruf hie ’r fol iten dien en yn sloat wetter yn ’e amer stie foar it bistke. No, koe die ek mar rêste, tocht er en kloppe, hoppe op ’e nekke. Do gie ’r yn ’e hûs, bwhimmele syn brogje, naam de bibel fan ’t plankje en bleau dêr yn. Dêr foel syn each op Efese 5:24: “de nije Geast” “en, om dwaen de nije minske, dy’t neffens God skiepen is yn wiere gerjochtichheid en hillichheit. Dêrom liz de leagen ôf en sprek de wierheit ien mei syn neiste, hwent wy binne elkoars leden. Wês grammoedich, mar sûndigje net. Lit de sinne net ûndergean oer jim grammoedigens en jou de duvel gjin plak. Gjin ûnfoege taal, mei út jim mûle gean, mar allinnich goede wurden, ta opbou!”	*Uitleg:* *Dit fragment beschrijft hoe Kimme (Beppe Minke) en Siete (pake Samme) met hun kinderen Willy (Omke bernhard) en Agneske (Beppe Lenie) aankomen op station ’t Fean (Heerenveen). Daar worden ze opgewacht door Sake, die ze met paard en wagen verder naar huis brengt, richting pake in Mounderdorp.* *Eenmaal aangekomen worden de kinderen liefdevol opgevangen door een Muoike, die de zorgrol overneemt. Ondertussen rondt Siete (Pake Samme) zijn taken af, verzorgt het paard en zoekt rust in het geloof.*

8 Ek hjir forsombere de geast hwet! Ûnleiëch waer, de soldaeten mei
har 'n, trieste grouwe pakken oan, fen grûs griene dikke stof en mei op
eltse knoop een lieuw, Dêt de boel dan dochs nog wer hwet opfleure.
Lokkich wierne, hja wer sa fier, dêt hja wierne no op 't Fean.
„Scoe er d'r wêze," seine hja tsjin elkoar. Sietl wie d'r ek nog efkes to
sjen. Hy, moast troch, nei Ljouwert ta. Den, hie 'r de tsjinst er wer op
sitten. Kimme en Sietse wiuwden him nei. 'En dêr? Ja jer. Stasjon Fean
Dêr, wie Sake fen Abellen Alberts. Hy, wier blied, 'Hy, Ihie 't hynder
oan, 'n beam fêst sêt en wie 't perron op roun „Hja, kinne my jer wol"
sei er. Blied, rounen hja 't perron dêl en nei de ûtgong. Elts 'n koffer
in 'n tas, mem hie de ~~lytse~~ beide lytse ~~pjutten~~ bern, beet. En dêr, gie 't kinne. De gouds ?
d'r nog. (Hy, hie dizze reis al sa faak 'r as dien) Miskien, koe 'r de
minsken mei dû twa lytsen, my wol. Alteast, dat tocht Sake wol.
Het spul waerd to plak set en dien en de reis bigoun. Nei pake, gie
't. Hja seachen de wetter strielen by de glêskes fen 'e glêzen wein, dêl spielen
en hippe roun mar. 't Wie, 'n bôie en de reinstrielen roun ek
't hynder, by de lea dêl, dat 't ûnverpoast droch draefde....
Hy hie 't wol yn 'e gaten dêt hjt lin fen 'e reis yn sicht wier
Dêr,,, einliks wierne hja thûs! Yn moarnedoarp, by pake. Syn frou,
wie, wei en mouke Tryntsje neem har plak, no yn... Hja wie al
krekt sa wiis mei de beide lytse minskjes, as dat har mem! Hja
joech harren gau hwet waerms to drinken en efkes letter, leine de
beide lytsen yn harren waerme nustjes, to sliepen.
Sake wie, middels nei hûs to gien, seatte het reeuw, yn 'e skoare.
En Lisbeth kaem op stâl. De rûf, hie 'r fol iten dien en 'n
sloat wetter yn 'e amer stie foar het bistke
No, koe die ek mar restte, tochte 'r en kloppe, hoppe op 'e nekke.
Do gie 'r yn 'e hûs, behimmele syn brogge, naem de bibel fen 't plank
en, bledkere d'r yn. Dêr foel syn each op Efeze 4:24: de nije Geast:
en, oan dwaen de nije minske, dat 't neffens God skepen is yn wiere
gerjuchtigheit en hilligheit. Derom, lit 'de leggen ôf en sprek de wierheit
'n elk mei syn neiste, hwent wy binne elkoars leden. Wêz grammoedich
mar sûndigje, net. Lit de sinne net ûndergean oer jimme grammoedigens
en jow de divel gjin plak. Gjin ûnfoege tael mei ût jim
mûle gean mar allinnich goede wurden, to opbou.'